

[Arbejdsministeren.]

slutning om nedsættelse af et udvalg til at overveje tingene. Selve forslaget tyder på, at man vil have nogle ting gjort til genstand for overvejelse, have nogle ting gjort til genstand for vurdering, men når vi nu hører socialdemokratiet sige, at man kunne i og for sig lige så godt have fremsat lovforslag, var det egentlig rart at vide og også rart for mig at vide: betyder dette, at forslagsstillerne har låst sig fast i bestemte synspunkter? Betyder dette, at de forhold og synspunkter, som er nævnt i bemærkningerne til forslaget, ikke blot er, skal vi sige vejledende synspunkter om, hvilken tendens man har, men synspunkter, man har bundet sig til? Hvor langt har man gravet sig ned i skyttegravene i denne sag?

Kjær Rasmussen: Jeg stillede hr. Erling Dinesen en række konkrete spørgsmål i mit første indlæg her, og jeg synes ikke, jeg fik svar på dem. Men lad det så være. Vi er ved at være et godt stykke fremme på dagen takket være, skal vi sige det hundeslagsmål, som var her midt på eftermiddagen. Det var ikke ment i nogen nedsættende betydning om tingets forhandlinger.

Men min nysgerrighed driver mig dog til at spørge: Hvad mener socialdemokratiet med „livsvigtige samfundsinstitutioner“ og „livsvigtige samfundsfunktions“? De to ord er nævnt i bemærkningerne til forslaget her. Jeg stillede spørgsmålet før, jeg fik som sagt ikke noget svar, og jeg synes, hr. Erling Dinesen skulle prøve på at forklare, hvad han og hans parti mener måtte komme ind under disse livsvigtige områder dér. Der er jo her tale om sager, der lynhurtigt kan blive aktuelle, det ser vi den ene gang efter den anden, og jeg stiller spørgsmålet i den tro, at partiet dog må have gjort sig nogle tanker om, hvad det anser for at være livsvigtige samfundsinstitutioner og livsvigtige samfundsfunktions.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erling Dinesen): Må jeg først sige til hr. Kjær Rasmussen om de livsvigtige samfundsfunktions, at jeg var medlem af arbejdsretskommissionen, så vidt jeg husker i 6 år, og vi brugte de 5 til at forsøge at finde ud af, hvad man skulle forstå ved livsvigtige samfundsfunktions, men det lykkedes ikke at

finde ud af det og få det konkretiseret. Derfor er jeg altså ikke i stand til at give hr. Kjær Rasmussen svar på, hvad man egentlig mener. Det må selvfølgelig afhænge af mange ting. Sådan var forholdene dengang.

Så må jeg sige til arbejdsministeren, at jeg synes, det var særdeles afslørende udtalelser, han kom med her i sidste omgang, afslørende i den forstand, at det med al ønskelig tydelighed fremgik, at arbejdsministeren simpelt hen er fornærmet, fordi det er os, der kommer med forslaget, og fordi LO ikke er gået kommandovejen til arbejdsministeriet og har bedt om at få dette udvalg nedsat. Det er dog en ganske ejendommeligt måde at tage disse ting på, fordi LO ikke har gjort det, at begynde at tale om den svækkede forhandlingsposition, om, at LO er en stærkt partipolitisk organisation, og at man nu pludselig må se med andre øjne på det, fordi det er socialdemokratiet, der kommer med dette forslag her. Det er dog en mærkelig usaglig måde at gå ind i denne debat på på dette tidspunkt, ja, i det hele taget. Det kan jeg altså ikke rigtig forstå. Jeg kan ikke se, at LO har nogen som helst kommandovej. Hvis LO eller andre befolkningsgrupper offentligt eller på anden vis giver udtryk for ønske om ændringer i lovene, ja, så er det vel de politiske partier her, der har både ret og pligt til at komme med forslag, og man kan ikke, som arbejdsministeren gjorde det her, stille det spørgsmål: Er det overhovedet seriøst ment, det, vi kommer med?

Og så skal LO altså straffes, fordi man ikke har fulgt kommandovejen. Skal man have et udvalg, så skal man ikke bare have et udvalg om forligsmandsloven, som man har ønsket, som man er sagligt interesseret i for at styrke forligsinstitutionen: Hvilken interesse skulle LO have i en svækket forligsinstitution? Hvilken interesse skulle fagbevægelsen have? Hvilken interesse skulle socialdemokratiet have i en svækket forligsinstitution? Vi er naturligvis interesseret i det modsatte. Forhåbentlig er det et tilstrækkeligt klart svar, jeg nu har givet.

Så spørger arbejdsministeren: Hvad så, kommer der lovforslag, og har man låst sig fast? Det fremgår jo med al ønskelig tydelighed af det forslag, der ligger her, at vi ønsker et udvalg, der skal arbejde efter et kommissorium, som vi har givet et udkast til. Hvorvidt det bliver det endelige, kan jeg